

„A Zabhegyező
a digitális kor számára.”

– The Times

A HEARTSTOPPER
világában játszó
történet!

Ez nem
egy love
story.

Solitaire

Pasziánsz

Alice Oseman

Alice Oseman

Solitaire

Pasziánsz

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

„– Az ön hibája tehát az a hajlam, hogy mindenkit gyűlöljön.
– Az öné viszont az – felelte Darcy mosolyogva –,
hogy szándékosan félreérti az embereket.”

Jane Austen: *Büszkeség és balítélet*
(Szeneci Miklós fordítása, 1979, Európa kiadó)

1. RÉSZ

„– Táncol, Mr. Darcy?
– Ha lehet, akkor nem.”

Büszkeség és balítélet
(2005-ös filmváltozat,
magyar szöveg: Speier Dávid)

EGY

BELÉPEK A TÁRSALGÓBA, és azonnal tisztában vagyok vele, hogy az itteni emberek többsége majdnem halott – engem is beleértve. Megbízható forrásból úgy értesültem, hogy a karácsony utáni rossz-kedv teljesen normális, és számítanunk kell arra, hogy némiképp tompultnak érezzük magunkat az év „legboldogabb” időszakát követően. De nem érzem magam nagyon másképp, mint szenteste, karácsony napján vagy a karácsonyi ünnepek kezdete óta bármelyik másikon napon. Visszatértem, ez egy újabb év. Semmi sem fog történni.

Itt állok. Beckyvel egymásra nézünk.

– Tori – mondja –, egy pöttyet úgy nézel ki, mint aki öngyilkos akar lenni.

Ő és a Mi Osztályrészünk többi tagja elterpeszkedik a társalgó számítógépasztalai körül lévő forgószékeken. Ez az első nap, úgyhogy az összes végzős hatalmas erőfeszítéseket tett haj és smink terén, én pedig rögtön tök alkalmatlannak érzem magam.

Lerogyok egy székre, és bölcsen bólogatok.

– Ez vicces, mert igaz.

Egy kicsit még néz engem, de nem igazán figyel, aztán nevetünk valamin, ami nem igazán vicces. Végül ráébred, nem vagyok olyan hangulatban, hogy bármit is csináljak, ezért elmegy. A karomra dőlök, és félálomba zuhanok.

A nevem Victoria Spring. Azt hiszem, tudnod kell, hogy sok mindenről fantáziálok, aztán szomorú leszek miatta. Szeretek aludni és szeretek blogolni. Egy nap meg fogok halni.

Valószínű, hogy pillanatnyilag Rebecca Allen az egyetlen igazi barátom. Valószínű, hogy ő a legjobb barátom is. Még nem vagyok biztos benne, hogy ez a két tény összefügg. Mindenesetre Becky Allennek nagyon hosszú, lila haja van. Tudomásomra jutott, hogy ha lila hajad van, az emberek gyakran megnéznak, ezáltal széles körben elismert és kiemelkedően népszerű figurává válsz a kamasztársadalomban; olyan figurává, akiről mindenki azt állítja, hogy ismeri, pedig valószínűleg még csak nem is beszélt vele. Beckynek rengeteg Instagram-követője van.

Ebben a pillanatban épp egy másik lánnyal, Evelyn Foley-val beszélget a Mi Osztályrészünkéből. Evelynnt „alterosnak” tartják, mert kusza a haja, és nő nyakláncokat visel.

– Az igazi kérdés azonban az – mondja Evelyn –, hogy van-e szexuális feszültség Harry és *Malfoy* között.

Nem vagyok biztos benne, hogy Becky őszintén kedveli Evelynnt. Néha azt gondolom, az emberek csak színlelik, hogy kedvelik egymást.

– Csak a fanfictionökben, Evelyn – feleli Becky. – Kérlek, tartsd meg a fantáziáidat magadnak és a keresési előzményeidnek!

Evelyn nevet.

– Csak mondom. *Malfoy* a végén segít Harrynek, nem igaz? Akkor miért terrorizálja Harryt hét éven át? Mert titokban kedveli...

– Minden egyes szónál tapsol egyet. Ez nem igazán nyomatékosítja a véleményét. – Jól megalapozott tény, hogy az emberek piszkálják azokat, akiket kedvelnek. A pszichológia itt megkérdőjelezhetetlen.

– Evelyn – mondja Becky. – Először is, kikérem magamnak azt a rajongói elképzelést, hogy Draco Malfoy valamiféle gyönyörűen megkínzott lélek, aki megváltást és megértést keres. Ő alapjában véve kökemény rasszista. Másodszor, a gondolat, hogy a zaklatás azt jelenti, hogy valakit kedvelsz, tulajdonképpen a családon belüli erőszak alapja.

Evelynen látszik, hogy mélyen megsértődött.

– Ez csak egy könyv, nem a való élet!

Becky felsóhajt, és felém fordul, ahogy Evelyn is. Ebből arra következtetek, nyomást akarnak gyakorolni rám, hogy hozzájáruljak valamivel a beszélgetéshez.

– Hogy őszinte legyek, szerintem a *Harry Potter* egy kicsit szar – mondom. – Bárcsak mindannyian túlléphetnénk rajta!

A lányok csak néznek rám. Az a benyomásom támad, hogy elrontottam ezt a beszélgetést, ezért elmormolok egy kifogást, majd feltápszokodom a székemről, és kisietek a társalgó ajtaján. Néha gyűlölöm az embereket. Ez valószínűleg nagyon rossz a mentális egészségemnek.

A városunkban két gimnázium van: a Harvey Greene Leánygimnázium, vagy ahogy a köznyelvben ismerik, a Higgs, és a Truham Fiúgimnázium. Azonban mindkét iskolába járhat bármilyen nemű diák a 12. és 13. évfolyamra, azaz az utolsó két évre. Szóval, most, hogy a 12. évfolyamban vagyok, szembe kell néznem a hirtelen beözönlő

srácokkal. A fiúk a Higgsben a mitikus lényekkel egyenértékűek, és ha van egy ténylegesen *valós* pasid, az a társadalmi hierarchia csúcsára helyez, de én személy szerint, ha túl sokat gondolkozom vagy beszélek „fiúügyekről”, legszívesebben arcon lőném magam.

Még ha érdekelne is ez a dolog, akkor sem igazán adhatnánk elő magunkat a lenyűgöző iskolai egyenruhánknak köszönhetően. Általában a végzősöknek nem kell iskolai egyenruhát viselniük; a Higgs végzősei azonban kénytelenek, mégpedig egy ilyen förtelmet. Tök szürke, ami illik egy ilyen unalmas helyhez.

Egy rózsaszín post-it üzenetet találok a szekrényem ajtaján. Valaki egy balra mutató nyilat rajzolt rá, azt sugalmazva, hogy talán abba az irányba kellene néznem. Bosszúsan balra fordítom a fejem. Néhány szekrénnel odébb van egy másik post-it. És a folyosó végén lévő falon egy újabb. Az emberek elsétálnak mellettük, teljesen hanyagul. Úgy hiszem, nem valami jó megfigyelők. Vagy ez, vagy csak nem érdekli őket. Azt is meg tudom érteni.

Letépem a post-itet a szekrényemről, és a következőhöz sétálok.

Néha szeretem olyan apróságokkal tölteni a napjaimat, amik más embereket nem érdekelnek. Ettől úgy érzem, mintha valami fontosat csinálnék, főképp, mert senki más nem foglalkozik az adott dologgal.

Ez egy ilyen alkalom.

A post-itek mindenhol felbukkannak.

Az utolsó előtti, amit találok, egy előremutató nyilat ábrázol, és az első emeleti, zárt számítógépterem ajtaján található. Fekete anyag takarja az ajtón lévő ablakot. Ezt a bizonyos termet, a C16-ost, tavaly felújítás miatt bezárták, de nem úgy tűnik, hogy bárki is bele akarna

kezdeni. Az igazat megvallva ez valahogy elszomorít, de azért kinyitom a C16-os ajtaját, belépek, és becsukom magam mögött.

Egy hosszú ablak húzódik végig a túlsó falon, és a számítógépek itt kész féltéglák. Konkrétan kockák. Úgy tűnik, időutazást tettem az 1990-es évekbe.

A hátsó falon találok az utolsó post-it üzenetet egy URL-címmel:

PASZIANSZ.CO.UK

A pasziánsz egy kártyajáték, amit egymagad játszol. Ezzel töltöttem az informatikaórákat, és valószínűleg sokkal többet tett az intelligenciámért, mintha ténylegesen figyeltem volna.

Ekkor valaki benyit.

– Édes istenem, az itt lévő számítógépek kora felér egy bűncselekménnyel!

Lassan megfordulok.

Egy fiú áll a csukott ajtó előtt.

– Már hallom is a betárcsázós internetkapcsolat kísérteties szimfóniáját – mondja, tekintete elkalandozik, aztán néhány hosszú másodpercet követően végre észreveszi, hogy nem ő az egyetlen ember a helyiségben. Nagyon hétköznapi kinézetű, nem csúnya, de nem is dögös, különös fiú. A legszembetűnőbb ismertetőjegye egy nagy, vas-tag keretes, négyszögletes szemüveg, amitől úgy néz ki, mintha 3D-s moziszemüveget viselne. Magas, és oldalválasztéka van. Az egyik kezében egy bögrét tart, a másikban egy darab papírt és egy iskolai hátidőnaplót.

Ahogy belefeledkezik az arcomba, a szeme felcillan, és istenre esküszöm, hogy a duplájára kerekedik. Úgy ugrik felém, mint egy

támadó oroszlán, elég hevesen ahhoz, hogy hátrafelé botladozzak atól való félelmemben, hogy teljesen eltípor. Előrehajol, így az arca centiméterekre van az enyémtől. A nevelésesen túlméretezett szemüvegében tükröződöm, mögötte pedig meglátom, hogy az egyik szemem kék, a másik zöld. Heterokrómia.

Vesztettül vigyorog.

– Victoria Spring! – kiáltja, és a levegőbe emeli a karját.

Nem mondok és csinálok semmit. Fáj a fejem.

– Te Victoria Spring vagy! – A papírdarabot az arcom elé tartja. Egy fénykép. Rólam. Alatta apró betűkkel: Victoria Spring, 11. A. A tanári szoba mellett volt kitéve – tavaly osztályelnök voltam, első sorban azért, mert más nem akarta csinálni, így önként jelentkeztem. Minden osztályelnökről készítettek fényképet. Az enyém szörnyű. Még azelőtt készült, hogy levágattam a hajam, ezért úgy nézek ki, mint a lány *A körből*. Mintha nem is lenne arcom.

Belenézek a kék szemébe.

– Egyenesen a faliújságról tépted le?

Kicsit hátrébb lép, visszahúzódva a személyes teremből. Őrült mosoly ül ki az arcára.

– Azt mondtam, segítek valakinek megkeresni téged. – Megkocogtatja az állát a határidőnaplójával. – Szőke srác... szűk nadrág... úgy sétálgatott körbe, mintha azt sem tudná, hol van...

Nem ismerek *semmilyen* srácot, különösen nem szőke srácot, aki szűk nadrágot visel.

Vállat vonok.

– Honnan tudtad, hogy itt leszek?

Ő is vállat von.

– Nem tudtam. Az ajtón lévő nyíl miatt jöttem be. Azt gondoltam, ez elég titokzatosnak tűnik. És itt vagy! Micsoda vicces sorsfordulat!

Kortyol egyet az italából.

– Láttalak már korábban – mondja még mindig mosolyogva.

Azon kapom magam, hogy hunyorogva nézem az arcát. Bizonyára látnom kellett őt valamikor a folyosókon. De biztosan emlékeznék erre az ocsmány szemüvegre.

– Nem hiszem, hogy én valaha is láttalak téged ezelőtt.

– Ez nem meglepő – mondja. – A 13. évfolyamon vagyok, szóval nem sokszor láthattál. És csak múlt szeptemberben csatlakoztam az iskolához. A 12. évemet a Truhamben végeztem.

Ez megmagyarázza a dolgot. Négy hónap nem elég idő számomra ahhoz, hogy megjegyezzek egy arcot.

– Szóval – mondja a bögréjét kocogtatva. – Mi folyik itt?

Félreállok, és nem túl lelkesen a hátsó falon lévő post-itre mutatok. Felnyúl, és leszedi.

– Pasziansz.co.uk. Érdekes. Oké. Mondanám, hogy indítsuk el az egyik számítógépet, és nézzük meg, de valószínűleg mindketten kimúlnánk, mielőtt az Internet Explorer betöltődne. Bármennyi pénzbe lefogadom, hogy mindegyik Windows 95-öt használ.

Leül az egyik székre, és az ablakon át bámulja a külvárosi tájat. Minden úgy ragyog, mintha lángolna. A városon túl egészen vidékig elláthatsz. Észreveszi, hogy én is nézem.

– Olyan, mintha vonzaná az embert, nem igaz? – kérdezi. Felsőhajt. – Ma reggel láttam ezt az öregembert útközben. Egy buszmegállóban ült, fülhallgatóval a fején, a kezével a térdét kopogtatta, és az eget nézte. Milyen gyakran látsz ilyet? Egy idős ember fülessel. Kíváncsi vagyok, mit hallgathatott. Azt gondolnád, hogy komolyzenét, de bármi lehetett. Azon tűnődöm, vajon szomorú zene volt? – Fel-emeli a lábát, és keresztbe teszi egy asztal tetején. – Remélem, nem.

– A szomorú zene rendben van – mondom –, mértékkal.

Felém fordul, és megigazgatja a nyakkendőjét.

– Te kétségkívül Victoria Spring vagy, ugye. – Ennek kérdésnek kéne lennie, de úgy mondja, mintha már régóta tudná.

– Tori – mondom szándékosan egyhangúan. – A nevem Tori.

Kezét a zakója zsebébe teszi. Összefonom a karomat.

– Voltál már itt ezelőtt? – kérdezi.

– Nem.

Bólint.

– Érdekes.

Tágra nyitom a szemem, és megrázom a fejemet.

– Mi?

– Mi *mi*?

– Mi érdekes? – Nem hiszem, hogy hangozhatnak kevésbé érdeklődőnek.

– Mindketten ugyanazt kerestük.

– És mi az?

– *Egy válasz.*

Felvonom a szemöldököm. A szemüvegén keresztül bámul rám.

– Nem szórakoztatóak a rejtélyek? – kérdezi. – Nem vagy kíváncsi?

Ekkor eszmélek rá, hogy valószínűleg nem. Rájövök, hogy kísérelhetnék innen, és szó szerint örökre leszarnám a pasziansz.co.uk-t vagy ezt az idegesítő, nagyszájú srácot.

De mivel azt akarom, hogy ne legyen ilyen átkozottul lekezelő, gyorsan kiveszem a telefonomat a blézerzsebemből, beírom a pasziansz.co.uk címet az internetes címsorba, és megnyitom a weboldalt.

Ami megjelenik, majdnem megnevettet – ez egy üres blog. Egy troll blog, azt hiszem.

Micsoda értelmetlen, értelmetlen nap ez!

Az arcába tolom a telefont.

– Rejtély megoldva, Sherlock.

Először tovább vigyorgok, mintha csak viccelnék, de hamarosan a tekintete lefelé, a telefon kijelzőjére fókuszál, és egyfajta döbrent hitetlenséggel veszi ki a kezemből a készüléket.

– Ez... egy üres blog... – mondja, nem nekem, hanem magának, és hirtelen (nem tudom, hogy történik) mélyen, igazán mélyen megsajnálom őt. Mert olyan átkozottul szomorúnak tűnik. Megrázza a fejét, és visszaadja a telefonomat. Nem igazán tudom, mit csinálok. Szó szerint úgy néz ki, mintha valaki épp meghalt volna.

– Nos, ööö... – toporgok. – Most megyek az osztályba.

– Ne, ne, várj! – Felugrik, így szemben állunk egymással.

Jelentősen kínos szünet következik.

Tanulmányoz engem, hunyorogva, aztán megvizsgálja a fényképet, majd engem, majd újra a fotót.

– Levágattad a hajad!

Beharapom a szám, visszatartom a szarkazmust.

– Igen – mondom komolyan. – Igen, levágattam a hajam.

– Annyira hosszú volt!

– Igen, az volt.

– Miért vágattad le?

A nyári szünet végén egyedül mentem vásárolni, mert rengeteg szarságra volt szükségem a végzős évekre, anyu és apu elfoglalt volt, én pedig csak le akartam tudni az egészszet. Amire nem emlékeztem, hogy szörnyű vagyok a vásárlásban. A régi iskolatászkám szakadt és koszos volt, ezért átcammogtam a szép üzleteken – River Island, Zara, Urban Outfitters, Mango és Accessorize. De az összes szép táska vagy ötven font volt, ezért nem jött össze. Aztán próbálkoztam az olcsóbb helyeken – New Look, Primark és H&M –, de nem találtam olyat, ami tetszett. Végül egymilliárdszor körbejártam az összes

táskát áruló boltot, mielőtt kissé összeomlottam a bevásárlóközpont közepén, a Costa Coffee mellett, egy padon. Arra gondoltam, hogy elkezdem a 12. évet, meg mindarra, amiket tennem kell, az összes új emberre, akivel találkoznom kell, az összes emberre, akivel beszélnem kell, és megláttam a tükörképemet a Waterstones kirakataiban, és akkor rájöttem, hogy az arcom nagy része el van takarva, és az isten szerelmére, ki akarna így beszélgetni velem, és elkezdtem érzékelni azt a sok haját a homlokomon meg az arcomon, és azt, hogy beborítja a vállamat meg a hátamat, és éreztem, ahogy a tincsek férgekként nyüzsgönek körülöttem, és megfojtanak. Nagyon gyorsan kezdtem lélegezni, ezért egyenesen a legközelebbi fodrászüzletbe mentem, és levágattam az egészet a vállamig, ki az arcomból. A fodrász nem akarta megcsinálni, de én nagyon határozott voltam. Elhasználtam az iskolatáskapénzt hajvágásra.

– Csak rövidebbet akartam – mondom.

Közelebb lép. Elhátrálok.

– Te – mondja – semmit sem mondasz komolyan, ugye?

Megint nevetek. Csak egy szánalmas szusszanás, de nálam ez nevetés.

– Mégis ki vagy te?

Lefagy, hátramozdul, széttárja a karját, mintha ő lenne Krisztus második eljövele, és mély, visszhangzó hangon közli:

– A nevem Michael Holden.

Michael Holden.

– És ki vagy te, Victoria Spring?

Nem jut eszembe semmi, amit mondhatnék, mert valójában ez lenne a válaszom: semmi. Egy vákuum vagyok. Üresség. Semmi vagyok.

Mr. Kent hangja hirtelen felharsan a hangosbemondóból. Megfordulok, és felnézek a hangszóróra, bár a hangja lefelé rezonál.

– Minden végzős jöjjön a társalgóba egy rövid megbeszélésre!

Amikor visszafordulok, a terem üres. A szőnyeghez ragadtam. Kinyitom a kezem, és megtalálom benne a pasziansz.co.uk post-itet. Nem tudom, mikor került Michael Holden kezéből az enyémbe, de itt van.

És azt hiszem, ez az.

Valószínűleg ez az, ahogyan elkezdődött.

KETTŐ

A HIGGSBE JÁRÓ TINÉDZSEREK nagy többsége lélektelen, konformista idióta. Sikeresen beilleszkedtem egy kis lánycsoportba, akiket „jó embereknek” tartok, de néha még mindig úgy érzem, talán én vagyok az egyetlen öntudattal rendelkező ember. Mint egy videó-játék-főszereplő. A többiek csak számítógép-generált extrák, akiknek csupán néhány kiválasztott képessége van, mint például a „semmitmondó beszélgetés kezdeményezése” és az „ölelés”.

Egy másik dolog a Higgs-tinikről, és talán a legtöbb tinédzserről, hogy kilencven százalékban nagyon kis erőfeszítést fektetnek mindenbe. Nem hiszem, hogy ez rossz dolog, mert még sok idő lesz az erőfeszítésekre a későbbi életünk során, és ha most próbálkozunk túl keményen, az energiapazarlás, amit egyébként felhasználhatnánk kellemes dolgokra is, úgymint az alvás, az evés vagy az illegális zeneletöltés.

Én nem igazán próbálkozom keményen semmivel. Ahogyan sok más ember sem. Ha besétálsz a társalgóba, és száz, a székeken, asztalokon és a padlón fetregő tinédzser fogad, az nem szokatlan jelenség.

Kent még nem érkezett meg. Átmegyek Beckyhez és a Mi Osztályrészünkhöz a számítógépsarokba; úgy tűnik, arról beszélgetnek, hogy Michael Cera tényleg vonzó-e, vagy sem.

– Tori, Tori, Tori! – Becky többször megütögeti a karomat. – Ebben megerősíthetsz engem! Láttad már a *Junót*, ugye? Úgy gondolod, hogy cuki, igaz? – A kezét az arcához ütögeti, és valahogy fennakad a szeme. – A félszeg fiúk a legszexibbek, nem igaz?

A kezem a vállára helyezem.

– Nyugi, Rebecca. Nem mindenki szereti úgy Cerát, mint te.

Fecsegni kezd a *Scott Pilgrim a világ ellen*ről, de nem igazán figyelek oda. Michael Cera nem az a Michael, akire gondolok.

Valahogy kimentem magam a beszélgetésből, és cirkálni kezdek a társalgóban.

Igen. Igaz. Michael Holdent keresem.

Ezen a ponton nem igazán vagyok biztos benne, miért keresem őt. Mint valószínűleg már céloztam rá, nem sok dolog érdekel, főként nem az emberek, de irritál, amikor valaki úgy gondolja, elkezdhet egy beszélgetést, aztán csak felállhat és elmehet.

Ez tökre udvariatlan, hát nem?

Elhaladok az összes klikk mellett a társalgóban.

A klikkesedés nagyon *High School Musical*-es fogalom, de azért olyan klisés, mert valóban létezik. Egy túlnyomórészt lányokból álló iskolában várhatóan mindegyik évfolyamon megtalálod ezt a három fő kategóriát:

1. A népszerű lányok, akik a fiúiskola menő srácaival lógnak, és hamis személyit használnak, hogy bejussanak a klubokba. Úgy tűnik, vagy nagyon kedvesek, vagy nagyon szörnyűek az

emberrel, és hogy melyiket választják, olyan különböző dolgoktól függ, amiket egyáltalán nem befolyásolhatsz. Nagyon ijesztő.

2. Lányok, akik tökéletesen boldogok olyan kockaként vagy nem menőként, mint amilyenek. Néhány ember ezt furcsának találja, de én valahogy csodálom őket, mert ők tényleg leszarják, hogy mit gondolnak róluk mások, így csak élvezik a különleges hobbijaikat és élnek az életüket. Jó nekik.
3. Az úgynevezett „normális” lányok. Minden ember, aki valahol e két csoport között található, azt hiszem. Ami valószínűleg azt jelenti, hogy elnyomták a valódi személyiségüket, hogy beilleszkedjenek, és ha egyszer elhagyják az iskolát, mind öntudatra ébrednek, és tényleg érdekes emberekké válnak. Az iskola pokol.

Nem mondom, hogy mindenki beleillik valamelyik csoportba. Szeretem, hogy vannak kivételek, mert utálok ezeknek a csoportoknak a létezését. Úgy értem, nem tudom, *én* hova kerülnék. Úgy gondolom, a harmadik csoportba tartoznék, mert a Mi Osztályrészünk kétségkívül ilyen. Másfelől viszont nem érzem, hogy bárkihez is hasonlítanék a Mi Osztályrészünkből. Nem érzem, hogy bárkihez is hasonlítanék általában.

Három vagy négy kört teszek a teremben, mielőtt levonnám a következtetést, hogy Michael Holden nincs itt. Mindegy. Talán csak képzeltem. Nem mintha különösebben érdekelne... Visszamegyek a Mi Osztályrészünk sarkába, a padlóra rogyok Becky lábához, és lehunyom a szemem.

A társalgó ajtaja kinyílik, majd Mr. Kent, az igazgatóhelyettes lép be a tömegbe, a szokásos csapata követi: Miss Strasser, aki maximum öt évvel lehet idősebb nálunk, és az osztályelnökünk, Zelda (nem viccelek – a neve tényleg ennyire fantasztikus). Kent szögletes arcvonású ember, akit leggyakrabban az Alan Rickmannel való döbbenetes hasonlósága miatt jegyeznek meg, és valószínűleg ő az egyetlen tanár ebben az iskolában, aki tényleg intelligens. Egyébként ő az angoltanárom már több mint öt éve, így valójában egész jól ismerjük egymást. Ez valószínűleg kicsit különös. Van egy igazgatónőnk, Mrs. Lemaire, akiről széles körben azt pletykálják, hogy a francia kormány tagja, ezzel magyarázva, miért nem mutatkozik soha a saját iskolájában.

– Kérek egy kis csöndet! – mondja Kent az interaktív tábla előtt, ami épp az iskolánk mottója alatt lóg a falon: *Confortamini in Domino et in potentia virtutis eius*¹. Szürke egyenruhások tömege fordul felé. Néhány percig Kent semmit sem mond. Sokszor csinálja ezt.

Becky és én egymásra vigyorgunk, és számolni kezdjük a másodperceket. Ez kettőnk játéka. Nem emlékszem, mikor kezdődött, de minden alkalommal, amikor gyűlésen, végzős megbeszélésen vagy bármi más módon vagyunk, számoljuk a hallgatásai hosszúságát. A rekordunk hetvenkilenc másodperc. Nem vicc.

Amikor tizenkettőhöz érünk, és Kent kinyitja a száját, hogy megszólaljon...

Zene hangzik fel a hangosbemondóból.

Ez a Darth Vader-téma a *Csillagok háborújából*.

Azonnali nyugtalanság lengi körül a végzősöket. Az emberek vadul forgatják ide-oda a fejüket, suttnognak, azon tűnődnek, hogy

---

¹ Latin, jelentése: Legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. (Efezus 6:10. Károli Gáspár fordítása, ANNO Kiadó, 2000.)

miért játszik Kent zenét a hangosbemondón keresztül, és miért a *Csillagok háborúját*. Talán nekiáll előadást tartani nekünk az érthető kommunikációról, vagy a kitartásról, vagy az empátiáról és megértésről, esetleg az egymásra számítás képességéről, amikről a legtöbb ilyen találkozó szól. Talán a vezetés fontosságára próbál rámutatni. Amikor képek jelennek meg mögötte a képernyőn, csak akkor jövünk rá, hogy mi folyik itt valójában.

Elsőként Kent arca Yodára photoshopolva. Aztán Kent mint Jabba, a hutt.

Aztán Kent hercegnő arany bikiniben.

Az egész végzős évfolyam féktelen nevetésben tör ki.

Az igazi Kent komor arccal, de a hidegvérét megőrizve, kivonul a helyiségből. Miután Strasser hasonlóképpen eltűnik, az emberek csoportról csoportra kezdenek rohángászni, felelevenítve Kent tekintetét, amikor az arca megjelent Natalie Portmané helyén, fehér Photoshop-arcfestékekkel és extravagáns frizurával kiegészítve. El kell ismernem, elég vicces.

Miután Kent/Darth Maul eltűnik a képernyőről, és közben a zenekari remekmű a fejünk feletti hangszórókon keresztül eléri a csúcspontját, az interaktív tábla kijelzőjén a következő szavak jelennek meg:

PASZIAN SZ.CO.UK

Becky behozza az oldalt az egyik számítógépen, a Mi Osztályrészünk pedig köré gyűlik, hogy jól megnézze. A troll blogon már van egy bejegyzés, két perccel ezelőtt töltötték fel – egy fotó Kentről, amin passzív dühvel bámulja a táblát.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mind beszélgetni kezdünk. Nos, vagyis mindenki más. Én csak üldögélek itt.

– Néhány kölyök valószínűleg úgy gondolta, ez ötletes dolog – horkant Becky.

– Hát, igen, *tényleg* ötletes – mondja Evelyn, akin a régóta fennálló felsőbbrendűségi komplexus rendszeresen megmutatkozik. – Lázadás a rendszer ellen!

Megrázom a fejem, mert semmi ötletes nincs benne, kivéve a szakértelmet, ahogy átalakították Kent arcát Yodáévé. Igazi Photo-shop-tehetség lehet az illető.

Lauren szélesen vigyorog. Lauren Romilly társasági dohányos, és látszólag szereti a káoszt.

– Már látom is az Insta-posztot. Ez valószínűleg fel fogja robbantani a Twitter-feedemet.

– Kell egy fotó erről az Instámra – teszi hozzá Evelyn. – Jól jönne még pár ezer követő.

– Menj már, Evelyn! – horkant Lauren. – Te már most internetes híresség vagy.

Ez megnevettet.

– Csak posztolj újabb fotót a kutyádról, Evelyn – mondom csendesen. – Már vagy húszezer lájkot kapott.

Csak Becky hall engem. Rám vigyorog, én pedig visszavigyorgok rá, ami azért kedves, mert ritkán jutnak eszembe vicces dolgok, amiket mondhatnék.

És ez az. Nagyjából ennyi, amit elmondhatunk erről.

Tíz perc, és elfelejtődik.

Az igazat megvallva, ettől a csínytől kicsit furcsán érzem magam. Az a helyzet, hogy a *Csillagok háborúja* volt tulajdonképpen az egyik